

Septuagesima Fil 1:3-11

20160124 Västerslättskyrkan

När Paulus på sina resor kom till en ny plats så besökte han först av allt synagogan. När han kom till Filippi, så konstaterade han, att där fanns inte någon synagoga. Så när det blev sabbatsdag, så gick han ner till en flod, som han antog var ett böneställe. Där träffade han på några kvinnor, Han berättade om Jesus. En av dem som tog emot ordet var Lystra, hon brukade handla med purpurtyger och var förmodligen en välbärgad kvinna. Paulus nämner henne också i sina brev som en av sina medarbetare. Hon bjöd in Paulus och hans kompanjon Silas att få bo hos henne. Vid ett av tillfällena som Paulus kom till bönestället så möter han en slavflicka som hade en spådomsande i sig. Hon ropade ut *"De här männen står i den högste Gudens tjänst och förkunnar vägen till frälsning för er."* Och det var ju sant, men det blev lite jobbigt när hon dag efter dag ropade ut samma sak, så till slut så säger Paulus till spådomsanden: *"Jag befaller dig i Jesu Kristi namn att fara ut ur henne."* När slavflickans ägare märkte att hon inte längre kunde spå, för det var det som gav honom inkomster, så blev han rasande och griper Paulus och Silas och släpar dem till stadens torg och ställer dem inför rätta med den falska anklagelsen att de störde lugnet i staden samt att de förde in nya seder till staden. Folket tog parti mot Paulus och Silas. Stadens domare befallde

att de skulle pryglas. Blodiga kastas de i fängelsets innersta rum där deras ben blev fastlåsta i stocken. Det heter att Paulus och Silas bad och sjöng lovsånger där de var inspärrade. Så plötsligt kom ett jordskalv. Fängelsets dörrar öppnades, bojorna föll från alla fångar. Egentligen hade det varit enkelt för dem alla att fly, men det gjorde de inte. När fångvaktaren vaknat och sett vad som hänt blev han förskräckt och trodde att nu var alla fångarna borta, så han var beredd att ta sitt eget liv. Men då säger Paulus till honom att alla var kvar. Fångvaktaren frågade vad han skulle göra för att räddas. Så mitt i natten börjar Paulus att förkunna om Jesus. Det blir väckelse där inne i fängelset. Fångvaktaren och hela hans familj lämnar sig åt Jesus och de får ta emot dopets stora gåva. På morgonen lät stadens domare soldater komma till fängelset för att släppa Paulus och Silas fria. De blir uppmanade att lämna staden vilket de också gjorde. När man nu läser Filipperbrevet så finns inte ett uns av bitterhet hos Paulus över vad han varit utsatt för i Filippi. Detta brev som han skickar till Filippi brukar kallas "Glädjens brev"
Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er, alltid, i alla mina böner för er alla. Och det är med glädje jag ber för er: ni har varit med i arbetet för evangeliet ända från första dagen, och jag är övertygad om att

han som har börjat ett gott verk hos er också skall fullborda det till Kristi Jesu dag.

Vi vet att Paulus bad för många, det var församlingar, som han på sina resor varit med om att starta och det var enskilda människor.

Bibeln uppmanar oss gång på gång att be för varandra, vänner liksom ovänner, men även för det samhälle där vi lever. Den kommande veckan ska vi här i Umeå få samlas för att be för vår stad.

I Filipperbrevet skriver Paulus på att han ber för dem. Han rent av tackar Gud för dem. Det måste ha varit en uppmuntran för dem att kunna läsa det. Paulus var helt övertygad om att Gud skulle fortsätta att verka i denna församling.

Ibland manar han även församlingarna att be för honom själv, så att han skulle få Guds kraft att förkunna Ordet på ett rätt sätt.

Så fortsätter han att skriva

Det är som sig bör att jag tänker så om er alla. Jag har er ju i mitt hjärta; både när jag bär bojor och när jag försvarar och befäster evangeliet delar ni allesammans nåden med mig. Gud kan vittna om att jag längtar efter er alla med Kristi Jesu ömhet.

Av detta avsnitt förstår vi att Paulus satt i fängelse när han skriver brevet. Vi vet att Paulus satt i fängelse i Efesos i nuvarande Turkiet, i Cesarea vid den palestinska kusten och slutligen i Rom. I något av

dessa fängelser skrev han brevet. Inom honom fanns en längtan efter att få återse dessa kristna.

Tillsammans delade de nåden.

I Efesierbrevet hade han skrivit: *Av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva - en Guds gåva är det.*

Och nu fortsätter han att skriva:

Och min bön är att er kärlek ständigt skall växa och bli rik på insikt och urskillning, så att ni kan avgöra vad som är väsentligt och stå rena och skuldfria på Kristi dag, fyllda av den rättfärdighet som är frukten av Jesu Kristi verk, Gud till ära och pris.

När jag läste det här avsnittet så var det som en ny aha-upplevelse.

Ibland har vi i vår kristna tro en benägenhet att fastna i småsaker. Sådant som vi brukar kalla ”adiafora”. Men det enda väsentliga är att vi står rena och skuldfria på Kristi dag. Att våra synder är förlåtna. Att vi är fyllda av den rättfärdighet som är frukten av Jesu Kristi verk.

När Jesus ger oss av sin rättfärdighet, så är det som att vi har fått bli iklädda en vit fotsid klädnad.

Johannes skriver i Uppenbarelseboken att när vi kommit till himmelen så kommer vi att vara bland den oräkneliga skaran, som ingen kan räkna som är inför den vita tronen, och att vi ska få bära den vita fotsida klädnaden. Det är *De har tvättat sina kläder rena och gjort dem vita i Lammets blod.*

Det innebär att vi fokuserar våra liv på Jesus och hans nåd.